

anbringe den i en Afstand af mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{3}{10}$ Mil. Det er ikke trafikalt rigtigt. Jeg skal dog tilføje, at for saa vidt som det er Vejen at blive ved at komme til Folketinget, til Statsbanerne, til Ministeriet og til Finansudvalget og sige: Vi ville have den, og for saa vidt en saadan Ihærdighed menes at fortjene Paaskønnelse, fortjene de Folk, som interessere sig for Skødstrup Holdeplads, ganske vist Paaskønnelse. Jeg for mit Vedkommende har haft saa meget at gøre med dette Spørgsmaal, siden jeg blev Minister, at jeg kan forsikre de ærede Forslagsstillere og de Herrer, som have talt om Sagen, at hvis jeg nu kunde blive fri derfor, skulde det være med overordentlig stor Glæde, og det vil ganske vist ikke ske paa nogen anden Maade end derved, at der bliver anlagt en Holdeplads paa det paagældende Sted — det staar mig ganske tydelig og klart. Derfor kan jeg sige, at naar Finansudvalget nu foreslaar at henvise Sagen til Indenrigsministeren, vil den blive tagen under nærmere Overvejelse, og ved Udarbejdelsen af Budgettet næste Aar vil der blive taget Hensyn til Finansudvalgets Henstilling. At Sagen skulde trænge til Oplysninger, tror jeg ikke; den er, som jeg har nævnt, bleven oplyst mange Gange. Spørgsmaalet bliver saa, om man til næste Aar vil bevilge det nødvendige Beløb, som altsaa vil blive ca. 35,000 Kr.

Den tredie Sag er Spørgsmaalet om Kolportageret for Evangelisk-luthersk Missionsforening i Danmark, hvis Andragende er foreslaaet henvist til Ministeren, og som jeg gerne vil overveje nærmere. Sagen er den, at denne Forening tidligere har haft en saadan Kolportageret, men denne blev i sin Tid fratagen Foreningen, fordi dens Virksomhed, hvad den ogsaa selv indrømmer, ikke var heldig og var meget ubejlægt for Folkekirkenes Præster, uagtet de paagældende ere Medlemmer af Folkekirken. Nu andrager man for tredie Gang om Kolportagebevilling, efter at man næstsidste Gang har udtalt, at de Elementer, som den Gang gav Anledning til Klage, ikke mere have med Foreningen at gøre. Jeg er af den Mening, at man bør tillade disse Folk at udbrede saadanne Skrifter, mod hvilke der ikke er noget at indvende, og jeg kan ikke se, at der i den Lære, som de paagældende udbrede, er noget, som kan give berettiget Grund til Invending. Jeg vil derfor gerne følge det af saa mange og fremragende Mænd i Landet — ogsaa et større Antal Medlemmer af dette Ting — underskrevne Andragende om,

at denne Forening maa faa Lov til at kolportere sine Skrifter, men jeg vil dertil føje, at jeg ønsker, at de Skrifter, som paa denne Maade kolporteres, skulle være godkendte af Kirke- og Undervisningsministeriet, og at Retten, hvis Foreningen maatte give grundet Anledning til Klage, paa ny vil blive fratagen den. Jeg mener i denne Henseende at maatte være i Overensstemmelse med det ærede Finansudvalg, idet det ikke kan ligge i Indstillingen, at der skulde ske Folkekirken nogen Skade ved Foreningens af Kolportering ledsagede Virksomhed. Med Hensyn til det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) fremførte Spørgsmaal, som jo nærmest er et Næringslovsspørgsmaal, er det jo ganske vist, at den Indenrigsministeren gennem Næringsloven givne Ret til at meddele en saadan Bevilling kan misbruges — overhovedet er der jo ikke nogen Myndighed, som en Indenrigsminister ikke er i Stand til at misbruge — men Spørgsmaalet er dog egentlig, om Indenrigsministeren nogen Sinde har misbrugt den, og det tror jeg ikke er paavist; tværtimod fremførte det ærede Medlem jo netop Eksempler i modsat Retning. Jeg har undersøgt Spørgsmaalet, ogsaa, om jeg saa maa sige, næringsretligt. De vedkommende paastaa, at de saa langt fra ere Konkurrenter til Boghandlerne, at de endogsaa ere deres gode Støtter, idet de købe deres Bøger hos Boghandlerne. Jeg mener, at man maaske endogsaa kan gaa saa vidt at forlange af dem, at de skulle købe deres danske Bøger hos danske Boghandlere. Derved tror jeg, at man vil ramme noget af den Tanke, som det ærede Medlem udtrykte, men saa længe Næringsloven har den Affattelse, som den i denne Henseende har, maa vi jo følge den. Hvis der skulde ske Forandring i denne Henseende, saaledes at Indenrigsministeren ikke længere havde nogen Bemyndigelse i saa Henseende, skulde jeg for mit Vedkommende ikke have noget derimod. Det er slet ikke saa rart at have med den Slags Sager at gøre, det var langt bedre, om det var ordnet saaledes, at man kunde svare: Det skal gaa efter Loven og ikke efter Ministerens For-godtbefindende.

Jeg har nu svaret paa de til mig henviste Andragender. Tilbage staar kun de misfornøjede, de ærede Medlemmer for Hillerød (Dinesen) og Roskilde (Rosleff). Jeg vilde gerne gøre alle glade, men det er mig desværre ikke muligt for de Herrer Vedkommende, og jeg har jo en ret god Støtte i den Omstændighed, at af de 14